

Downloading, 2010, akril in selotejp na platnu, 205 x 105 cm
(foto Mito Gegič)

Naslovnica: *Demagog*, 2013, akril in selotejp na platnu, 43 x 43 cm
(foto Mito Gegič)

Vljudno vabljeni na odprtje razstave
Siete gentilmente invitati all'inaugurazione della mostra

Mito Gegič
OČETNJAVA
Il retaggio dei padri

Četrtek, 30. maja 2013, ob 17.00
Giovedì, 30 maggio 2013, alle 17.00

v Narodnem domu / *al Narodni dom*
Ulica / *Via Fabio Filzi 14*
Trst / *Trieste*

Kustos razstave / *Curatore della mostra*
Denis Volk

Odprto do 14. junija / *Aperto fino al 14 giugno*
ponedeljek–petek / *lunedì–venerdì*
15.30–19.00

narodni dom

tržaška
knjigarna

GENERALNI KONZULAT REPUBLIKE SLOVENIJE TRST
CONSOLATO GENERALE DELLA REPUBBLICA DI SLOVENIA A TRIESTE

Mito Gegič
OČETNJAVA
Il retaggio dei padri

Mito Gegič se je rodil leta 1982 v Ljubljani. Diplomiral je iz slikarstva na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani (2008), tu dokončuje tudi podiplomski študij slikarstva. Živi in ustvarja na Ptuj in v Škofji Loki.

Gegičeva zelena bratovščina

Slikar Mito Gegič se s svojo motiviko, načinom dela, zlasti pa z mestom bivanja uvršča med gorenjske, natančneje škofjeloške slikarje. V tej raznoliki skupini, ki jo zaznavamo od 15. stoletja, so nekateri raje slikali motive zunaj doma: krajino, živali, ljudi pri delu in drugih dejavnostih, tudi lovske motive. Mednje sodi tudi Gegič.

O tem, kako pomembna sta (bila) lov in motivika lovstva, pove že dejstvo, da to tematiko – pripravo na lov – obravnava tudi ena ključnih in prelomnih slik v slovenski umetnostni zgodovini, to je *Pred lovom* slikarja Jurija Šubica. Tema lova se nanaša neposredno na domače družinsko izročilo, ki pa ne pripada le Slovincem, temveč je skupna številnim ljudstvom po svetu, torej univerzalna. »Lovstvo«, kot ga prikazuje Gegič, ima nekatere specifične našega prostora in časa, kot so, denimo, oblačila, pokrajina, vrste živali in lovska oprema.

Pri njegovem slikarstvu ne gre toliko za to, ali so to dejanski fizični motivi iz njegovega življenja ali pa zgolj spletni prizori, ki so reprezentativni za njegova doživetja, razmišljanja, odnose s predniki ali sorodniki, odnos do lovstva in družinskega izročila in do ubitih in mrtvih živali. Kot pravi hrvaški umetnik Ivan Ladislav Galeta, ko najde motiv v okolju, na spletu, pa tudi izdelek drugega, ki je zanj popoln, ga podpiše, vzame za svojega. Sam ne bi naredil bolje in tudi ne bi nič spremenil, ker se mu zdi popoln.

Gegičevi motivi so motivi iz njegovega intimnega doživljanja, spodbujeni s pripovedovanjem in opazovanjem lovcev v njegovi družini. Vendar podobe, ki sovpadajo z njegovimi doživljaji, najde na spletu in jih uporabi pri ustvarjanju. Zanj so to njegovi motivi in kot take jih lahko sprejmemo tudi mi. Umetniku namreč ni treba postati član zelene bratovščine, da bi opazoval lovce pri čiščenju orožja, bil udeležen na (skupinskem) pogonu, pri pregledu in delitvi uplenjene divjadi ali pri pobiranju povoženih živali, ki so prav tako skrb lovcev. Vsi ti prizori so nam dostopni na spletu. Tako kot je treba v naravi ujeti pravi trenutek za posnetek s fotoaparatom, ki je morda celo že v domačem

albumu, tako je treba med nešteti spletnimi fotografijami le izbrati »najustreznejšo«. To družinsko izročilo in osebno izkušnjo želi Gegič predrugačiti. Morda želi, da bi bila izročilo ali izkušnja dejansko drugačna, vsekakor pa želi, da jo mi vidimo predrugačeno, da se ob tem zavemo, da je vse lahko drugače.

Pri slikanju nehote posnema lovce v njihovem ritualu. Pripravi si material, to je platno, trakove, barvo in druge materiale, kot si lovec pripravi puško, naboje, oblačila, obutev, malico ... Napeto platno natančno prelepi s trakovi in tako posnema ritem lovčevih korakov, prav tako tudi, ko s čopičem nanaša barvo na te na platno nalepljene trakove samolepilnega traku. Med slikanjem opazuje motiv – kot lovec, ki opreza za divjadjo in jo, ko jo ugleda, opazuje. Z dokončanjem slikanja lahko primerjamo uplenitev ali ustrelitev divjadi. Nato sledi raztelesenje. Lovec po mesarsko odstrani drobovino in kožo, razreže telo na kose, loči meso od kosti, pripravi manjše porcije za uporabo. Gegič ubere podoben postopek najprej raztelesenja slike, ko posamezne trakove odtrga s platna, jih nato sortira, da jih bo pozneje ponovno nalepil na isto ali drugo platno. Uporabi samo nekatere, »najboljše kose«, druge zavrže. Lovec se loti čiščenja in priprave trofeje, da bo primerna za ogled. To je natančno delo, kuhanje, odstranjevanje mesnih ostankov, beljenje kosti ali prepariranje s kemikalijami, prižaganje kosti ali polnjenje »telesa« in šivanje. S podobno natančnostjo Gegič iz poslikanih trakov sestavi novo sliko. Lovec pripravljeno trofejo še pritrdi na deščico, Gegič trakove na sliki fiksira in nanese zadnji premaz na površino. Vse zato, da bo trofeja – slika lahko na ogled.

Postopek slikanja lahko primerjamo tudi s postopki digitalne tehnologije, ne le z ritualom lovca; kot da je to nekakšna racionalna »digitalizacija«. Digitalno sliko namreč Gegič prenese na polepljeno platno. Vsak poslikan trak je nosilec natančno določene količine informacij. Ko jih umetnik razlepi, podobo fragmentira. Pri prenosu trakov na novo platno, to je pri sestavljanju nove podobe, poteka proces defragmentacije, vendar prenaša le določene trakove. Del podatkov – trakov se v tem postopku »izgubi«. Nastala fragmentarna podoba je informacijsko nepopolna, vendar njeno sporočilo lahko s pomočjo spominske izkušnje rekonstruiramo, kar je tudi umetnikov namen.

Na trenutke se zazdi, da je trakasta podoba taka, ker je nekoč idealno sliko nekdo v nekontroliranem čustvenem izbruhu

z nožem nacefral na trakove. Če je to zaradi notranje napetosti tega »vandala«, ne vemo, domnevamo lahko, da gre za kombinacijo obojega. Ker pa vemo, da je slika nacefral umetnik, vemo, da gre za premišljeno dejanje, za nadzorovan čustveni »izbruh«.

S slikanjem, kot se ga je lotil, Gegič na svojevtrsten način kaže spoštovanje do družinske lovske tradicije, za katero pa ne želi, da bi bila njegov način življenja. S tem, da slika tudi ubite in mrtve živali, kaže svoj (pieteten) odnos do teh živali in svoje nasprotovanje ubijanju. Posreduje nam svoje sporočilo. Njegove slike so lahko medij za preizpraševanje našega lastnega odnosa do ubitih živali in do ubijanja, do družinske, lokalne, nacionalne tradicije, tudi lovske, ne nazadnje tudi za razmislek o našem odnosu do okolja in do smrti.

Denis Volk

What's On Your Mind?, 2013, akril in selotejp na platnu, 100 x 100 cm (foto Jaka Jeraša)